

▫

Жената с трите гласа – така ѝ казваха вече, отдавна забравили странното ѝ чуждестранно име. Никой никога не беше чувал нищо подобно – запееше ли, като че ли наистина поне три мощни гърла си пригласяха. Сякаш успяваше да е поне два пъти ехо сама на себе си.

Войските се бяха струпали на стрела разстояние под крепостните стени, готвеха високи стълби, по които да се покатерят и превземат изнемошялата от обсада, глад и болести Тива. Катапултите бяха заредени, слънцето беше на път да изгрее. Лятната прохлада сега предвещаваше зноен, изтощителен, съкрушителен може би ден. Бойците и в града, и в лагера под него се бяха смълчали и чакаха всеки момент сигнала за атака.

Точно в този момент Жената с трите гласа излезе на стената, качи се отгоре върху самите бойници и се изложи в цял ръст на погледите на обсадителите.

Уверена, превъзхождаща, тя стъпваше бавно и грациозно.

„Хубавата Елена се разхожда по градските стени” – не можеха да не се сетят за Омир някои от мъжете, вперили погледи в нея. Един от стражите-отбранители направи движение като да ѝ покаже, че трябва да се прибере и че тук не е място за жени.

Точно тогава, за да не бъде издърпана насила, тя запя.

Прелестта на мелодията ѝ беше категорична. Не оставяше съмнение: никой няма да има силата да я спре. Днес битката щеше да започне не по команда на някой от пълководците, а когато тази жена свърши с песента си.

Мек, уютен, домашен, но далечен и нереален, гласът ѝ звучеше едновременно като на майка, на съпруга и на дъщеря.

Мъжете, които в началото подрънкваха с оръжия, един по един оставяха настрана щитове, лъкове и мечове; и просто слушаха.

Песента ѝ беше за основателя на Тива огигийска, Амфион. И затова как той с музиката си накарал камъните да се вдигнат от местата си и така построил стените на града.

Амфион, когото сам Хермес научил как да свири и комуто после подарил златната си лира.

Докато слушаха великолепното ѝ тригласие, на всички, дори на най-големите присмехулници, сякаш стана очевидно, че именно така е бил построен градът – с магия.

Божествената Тива очевидно все още имаше такива музиканти, както някога.

Докато Жената с трите гласа пееше, беше едновременно сутрин, обед и вечер, а мисълта, че може да има нещо „след” напева искаше сериозни волеви усилия.

Някои от обсадителите вече се опираха на копията си с една ръка, а в другата държаха медни чаши с вино, което робите бяха изнесли специално за момента.

Само малцина от най-умелите воители успяха да си зададат въпроса – как ли ще продължи сражението след като тази жена слезе от стените?

Когато тя най-накрая спря, настана зашеметителна тишина. После в мълчанието доловиха песента на щурците. Вечерната песен на щурците. Появи се и съвършеният мрак на нощта – защото никой никъде не се беше сетил да запали огън. Видя се как от изток приближава буря. Гръмовежерцът, бащата на Амфион, им прашаше мълнии. При това – какви мълнии!

- - -

Всички воители, като един, погледнаха нагоре към небето.

И после – без никаква команда – се разотидоха.

40